

Amendamente

Sâmbătă, 17 februarie 2007

Gili Cârstea

Cineva crede că a descoperit în Scriptură dovezi că Domnul Hristos a adus amendamente la legea lui Dumnezeu, și ne scrie astfel, ca urmare a articolului „Suicid asistat divin,” din 8 februarie:

„Da, ele [amendamentele] există, și nu ai cum să le negi. Însuși Isus s-a referit la unele dintre ele, și anume la călcarea poruncii a patra, chiar de El, atunci când ucenicii rupeau spice în ziua sabatului. Apoi a citat ceea ce făcuse David, când luase pâinile din templu, încălcând clar o prevedere divină dată în Legea levitică. La sfârșitul disertației, a spus ceva care îmi dă de gândit, și anume: ‚Dar eu vă spun că aici este Unul mai mare decât templul...’ iar apoi ‚căci Fiul omului este Domn chiar și al sabatului.’”

A călcat Isus porunca a patra? Uimitor! Este prima oară când aud o asemenea acuzație venind de pe buzele unui membru al bisericii rămășiței. Fratele nostru socotește că gestul ucenicilor, aprobat de Domnul Hristos, este o călcare a legii, dar pe care Hristos o ispășește printr-un amendament: Poți călca porunca a patra, în cazul în care nu ești invitat la masă de biserica locală.

Așa stau lucrurile? A existat o călcare a legii, reparată printr-un amendament divin?

Nicidecum. Gestul ucenicilor nu era o călcare a poruncii. Aici avem de-a face cu mormanele de gunoi sub care fariseii îngropaseră legea lui Dumnezeu. Avem de-a face, dacă vreți, cu eforturile permanente ale diavolului de a reprezenta pe Dumnezeu ca fiind un tiran, un monstru a cărui lege urmărește înrobirea, torturarea și umilirea supușilor lui.

„Conducătorii iudei au împlinit voia lui Satana când au împovărat ziua de odihnă a lui Dumnezeu cu cerințe apăsătoare. În zilele lui Hristos sabatul devenise atât de pervertit, încât păzirea lui reflecta mai degrabă caracterul oamenilor egoiști și despotici, decât caracterul Părintelui ceresc iubitor. Rabinii prezentau pe Dumnezeu ca unul care dă legi de care oamenii nu pot să asculte. Ei făceau pe oameni să vadă pe Dumnezeu ca un tiran, și să-și închipuie că ținerea sabatului, așa cum o cerea El, făcea pe oameni să fie aspri și cruzi” (DA 283).

Este adevărat, după definiția rabinilor, ucenicii păcătuiau. Dar ce legătură avea Hristos cu legea rabinică? Venise El să ștampileze invențiile lor cu pecetea divină? Dimpotrivă, El venise să elibereze legea de poverile prin care Satana ținea prizonier un popor care acum era chemat de la întuneric la „lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9).

Ucenicii fuseseră crescuți în credința rabinilor, și împărtășeau și ei credința populară că ruperea spicelor era o profanare de sabbat. Parcă îi văd cum se uitau speriați unii la alții, neștiind cum să-și astâmpere foamea. În acel sabbat nimeni nu-i invitase la masă. Poate predica lui Hristos zdruncinase oarece tabu-uri locale, poate comitetul era la curent cu teologia eretică a grupului „reformator” aflat în vizită la ei, așa că s-au trezit pe drumuri, fără masă sau adăpost. Lanurile de grâu erau ispititoare, dar cum să calce legea chiar în prezența Neprihănitului întruchipate?

Cu siguranță că Domnul Hristos a avut o discuție cu ei, ajutându-i să înțeleagă că porunca de care se temeau ei era o învățătură de datină omenească și nicidecum expresia Legiuitorului. Eliberați de povară, ucenicii și-au astâmpărat foamea cu grăunțele din lan, bucuroși să descopere frumusețea fără egal a legii.

Fratele nostru crede că Domnul a zis așa: „Este adevărat că a rupe spice în sabbat este păcat, dar Eu, în calitate de reprezentant al puterii absolute a Legiuitorului, vă absolv de vină, deoarece este o situație de urgență. Călcarea voastră de lege este anulată prin autoritatea Mea.”

Eu cred că Domnul a zis așa: „Legea nu interzice să vă astâmpărați foamea în asemenea circumstanțe, deci nu este păcat, și vă spune asta Cineva care este Domn al sabbatului, adică dătătorul legii, și care știe ce vorbește.”

Dumneavoastră ce credeți?